

Žalobce podal rekurs proti usnesení tomu, který soud odvolací předložil v úvaze, že, ač jde jen o otázku útratovou, pokládá tento opravný prostředek za přípustný, když otázku, o kterou šlo, věcně nevyřídil, nýbrž vyříditi odmítl.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu a nařídil odvolacímu soudu, aby nehledě k odmítacímu důvodu, vyřídil odvolání ve věci samé. Důvody:

Ustanovení § 55 c. ř. s. má zřejmě na zřeteli případ, kdy rozhodnuto bylo současně o hlavním nároku a o útratách, které tvoří jeho příslušenství, a opravný prostředek směřuje jen proti výroku o útratách. Když však žalující strana obmezila žalobu jen na útraty sporu, žalovaná důvodu žalobního neuznala a musí býti následkem toho jednáno a rozhodnuto o právním důvodu žaloby, přestávají býti útraty sporu příslušenstvím a stávají se samy hlavním nárokem. Jestliže pak, jako v tomto případě, opravný prostředek, podaný proti rozsudku rozhodujícímu o žalobě na útraty obmezené se týká věci samé, nemůže býti odmítnut proto, že byl podán ve formě odvolání a nikoliv ve formě rekursu. Odvolání strany žalující, jež přizpůsobila tento svůj opravný prostředek formě, ve které bylo vydáno rozhodnutí prvního soudu, mělo býti tedy soudem odvolacím meritorně vyřízeno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 30. ledna 1923 R I 31/23.

II.

I tenkrát, když druhá stolice v otázce útrat o stížnosti rozhodnouti odmítne, jest další opravný prostředek vyloučen.

Okresní soud v Ú. předal dodatečné projednání pozůstalosti tamnímu notáři a přisoudil jemu odměnu 560 Kč, již uložil dědici zaplatiti.

Dědic učinil podání řízené na okresní soud, v němž stěžuje si, že přisouzený obnos jest tuze veliký, zvláště když jednalo se jen o přehlédnutí 4 parcel při prvním projednání pozůstalosti, žádá o zmírnění přisudku aspoň na polovic.

První soud předložil podání zemskému soudu jako rekurs, kterýž soud přípisem ze dne 8. listopadu 1922 R III 796/22 vrátil podání soudu okresnímu, aby bylo podateli s tím doložením vráceno, že rekursní soud podání ono nepokládá za rekurs a nemá žádné příčiny o něm jako rekursu rozhodovati. Dědic podal

u okresního soudu včas dovolací rekurs do protokolu a nejvyšší soud usnesl se takto:

Dovolací rekurs se odmítá. Důvody: Podáním, jež stěžovatel nyní označuje jako rekurs, domáhá se snížení notářských poplatků za projednání prvním soudem určených na polovic.

Rozhodnutí soudu rekursního, kterým odmítl o podání tom rozhodnouti jako o rekursu, je proto ve svém důsledku rozhodnutím druhé stolice o otázce útrat pozůstalostních, poněvadž rekursní soud rozhodnutím tím vlastně také zároveň vyslovil, že zůstává rozhodnutí prvního soudu o útratách v platnosti.

Proti takovému rozhodnutí rekursního soudu je další rekurs nepřipustný (§ 14 odst. 2 nesp. pat.).

Bylo proto dovolací rekurs jako takový odmítnouti.

Rozhodnutí ze dne 20. prosince 1922 RI 1433.

Pozn. redakce.

V těchto případech zaráží především různé stanovisko, které zde nejv. soud — v době jednoho měsíce — zaujímá k otázce, je-li vůbec přípustný opravný prostředek proti rozhodnutí, kterým soud druhé stolice odmítá věcně vyříditi opravný prostředek podaný proti výroku o nákladech. V prvním případě opravný prostředek uznán za přípustný, v druhém nikoli. Je patrné, že jen stanovisko prvé je správné. Neboť mluví-li § 528 c. ř. z. a § 14 odst. 2. nesp. pat. o »rozhodnutí v otázce útrat« (über den Kostenpunkt), míní tím zajisté jenom taková rozhodnutí, která se přímo (výslovně) vztahují na tuto otázku útrat, nikoli však případy takové, kde se soud II. stolice otázkou útrat vůbec nezabýval, o ní nerozhodoval, a to ani v otázce »zdali«, ani v otázce »mnoholi«. Předmětem jeho rozhodování nebyla tedy otázka útrat, nýbrž otázka, jestli je vůbec povolán, pustiti se do zkoumání toho, co se mu předkládá. Zrovna tak, jako nemůžeme říci, že soud, odmítaje žalobu na př. pro nepříslušnost, rozhoduje o žalobním nároku, nemůžeme zde tvrditi, že soud, odmítaje přípustnost opravného prostředku, rozhodl o útratách. Přes to však, že dlužno schváliti stanovisko nejv. soudu projevené v této příčině v rozhodnutí na prvním místě uvedeném, nelze týž souhlas projevit s výkladem nejv. soudu o §u 55 c. ř. s. S názorem, že když žalobce obmezí žalobu jen na útraty sporu a žalovaný neuznává důvodu žalobního, »přestávají býti útraty sporu příslušenstvím a stávají se samy hlavním nárokem«, nelze souhlasiti. Tento názor měl by vlastně za následek, že by musilo býti vždycky v těchto případech podáno jenom odvolání a nikdy rekurs — což zřejmě odporuje ustanovení §u 55 c. ř. s. »Hlavní věci« mohly by býti náklady sporu jen tehdy, kdyby byly hned od počátku zcela samostatně zažalovány a tvořily tedy jediný předmět žaloby, nikdy však ve případech, jako je tento (srv. § 54 II. j. n.). Nedojde-li k rozsudku o hlavní věci, není tato pro rozhodnutí o nákladech naprosto bezvýznamnou a nemizí tedy ještě zcela zjeviště, nýbrž soud se jí musí přes to zabývat, a to jako s otázkou, na níž závisí rozhodnutí o nákladech. Srv. také § 37 IV. k. ř. Rozhodnutí nejv. soudu je také velmi nejasné, praví-li, že opravný prostředek »nemůže býti odmítnut proto, že byl podán ve formě odvolání a nikoli ve formě rekursu« — má tím býti snad řečeno, že je možno i odvolání i rekurs, podle libosti stížené strany? Nápadno je také, že se nejv. soud vůbec neobíral otázkou o výkladu § 84 c. ř. s., ačkoli vrch. zem. soud jen o toto ustanovení opřel

svoje rozhodnutí. V §u 84 se praví: »Nesprávné označení opravného prostředku jest bezvýznamno, když lze zřetelně seznati, oč se žádá«. Tedy zákon zde předpokládá, že z obsahu toho kterého opravného prostředku lze zřetelně seznati, oč straně jde, ale že označení tohoto opravného prostředku tomuto jeho obsahu neodpovídá; tedy obsah (stránka vnitřní) je správné, ale označení (stránka vnější) je pochybené. Je-li ale obsah s označením v naprosté shodě (jak tomu bylo patrně zde), není použití §u 84 c. ř. s. na místě; nejde o pouhou formální a celkem bezvýznamnou vadu, nýbrž jde o pochybení zásadní, o chybu v myšlení. Strana chtěla podati odvolání a podala je; z obsahu jejího podání nelze zřetelně seznati, že chtěla podati rekurs.

Kdy dlužno posuzovati společnost jako veřejnou obchodní společnost?

Ve sporu firmy A proti B o Kč 3487.75 namítal žalovaný mezi jiným nedostatek aktivní legitimace z toho důvodu, že žalující firma není dosud zapsána ani do obchodního rejstříku, ani jí nebyla dosud předepsána daň podle čl. 7 uvoz. zák. k obchodnímu zákonu.

Okresní soud ve V. žalobě vyhověl, zamítнув námitku nedostatku aktivní legitimace z těchto důvodů: Dopisem okresní správy politické, společenskou smlouvou a výpovědí svědků jest zjištěno, že žalující firma skutečně provozuje obchod pod uvedenou firmou, kterou přihlásila dne 23./9. 1920 okresní správě politické v P., a že jí bude předepsána vzhledem k rozsahu živnosti všeobecná výdělková daň obnos 200 Kč převyšující, ale že berní správa platební rozkaz ještě nevydala.

Když žalující firmě bude předepsána výdělková daň 200 Kč převyšující, jsou tu podmínky pro protokolování žalující firmy, které se může ovšem státi, až bude daň ta předepsána. Společníci žalující firmy provozovali pod uvedenou firmou obchody, jak z obsahu spisů vychází najevo, a podnikli také již kroky, aby jim byla předepsána daň výdělková a aby firma byla protokolována. Za takového stavu věci nelze odepřít žalující firmě aktivní legitimaci k žalobě.

Soud odvolací odvolání žalovaného vyhověl a žalobu pro nedostatek aktivní legitimace zamítl a to z těchto důvodů:

Prvý soudce má za to, že tu není žalovaným v řízení před prvním soudem vytýkaného nedostatku aktivní legitimace žalující strany k žalobě, poněvadž žalující strana dle smlouvy společenské zřízena byla jako veřejná společnost, která, když začala již obchodovati, jest dle čl. 110 obch. zák. vůči třetím osobám právně účinnou.